

Cuget târziu I

Mahok Valeria

Am dedus că viața pământeană ar deveni o adevărată peliculă divină,
dacă oamenii nu s-ar speti să o aglomereze cu viitoare religve materiale,
ci s-ar înfrupta mai des din bucătăria frumuseții ei spirituale,
care prin legile ei înțelepte va înflori sănătatea, fericirea și pacea sufletească a omenirii.
Am învățat că nu râvnesc și să nu imit pe nimeni niciodată, pentru fericirea searbădă a confortului material,
dar să fac tot posibilul să arăt oamenilor din jurul meu cât de aproape și de sănătoasă este fericirea spirituală,
trebuie doar să o dorească cu adevărat și să respecte câteva norme elementare de morală,
apoi trăgând linie de fracție să calculeze cu ochii sufletului câtul dintre fericirea materială și cea spirituală și să aleagă.
Am înțeles că nu întâmplător viața pământeană are scară de valori;
dacă pe ea nu se coboară măcar o dată în infernul moral nu avem cum să râvnim la caracterul frumos al înțelepciunii.
Am dedus că în trivaliul vieții pământene, poftele umane ridicate mai presus de iubirea Divină,
transformă viața oamenilor în episoade dramatice, dar și educative până la sfârșitul ei.
Am înțeles că oricât de ateistă și demonstrativă este știința omenirii, în fața neputinței și a morții îngenunchiază la picioarele Divinității cerându-i cu pioșenie ajutor și îndurare.
Am dedus că oamenii atâțați de poftele cunoașterii, dezgroapă barierele enigmelor îngropate de frământările trecutului, eliberând odată cu ele și „blestemele” lor.
Am înțeles că energia apei este însetată de sărutul rece al pământului ca plămânii focului de oxigen, ca aripile aerului de libertatea mișcării și ca omenirea de fericirea supremă, încă umbrită de caprici ispititoare.
Am dedus că din coastele neprevăzutului curios s-au născut legile universale, dar că ele au suport divin.
Am înțeles că mai ușor scoți apă din inima stâncii împietrite de timp, decât să scoți prostia din omul catâr și capriciile din femeia frumoasă.
Am dedus că în temnița singurătății se aprind făcliile cugetărilor, idolii albi sau negri ai firii omenesti, autocunoașterea și deseori moartea.
Am dedus că omenirea și cercetarea universului înconjurător oricât de perfecte ar deveni se vor termina într-un punct mort ca și construcția turnului Babel,
probabil că și Geneza are anotimpuri și luptă pentru regenerare.
Am înțeles că arta pământenilor de-a trăi în armonie cu mediul înconjurător este un dar divin, care cere mult respect pentru Decalogul biblic.